

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

(Br.) Vitt.
Lw

Af-ton-stämning.

POETISKA FÖRSÖK

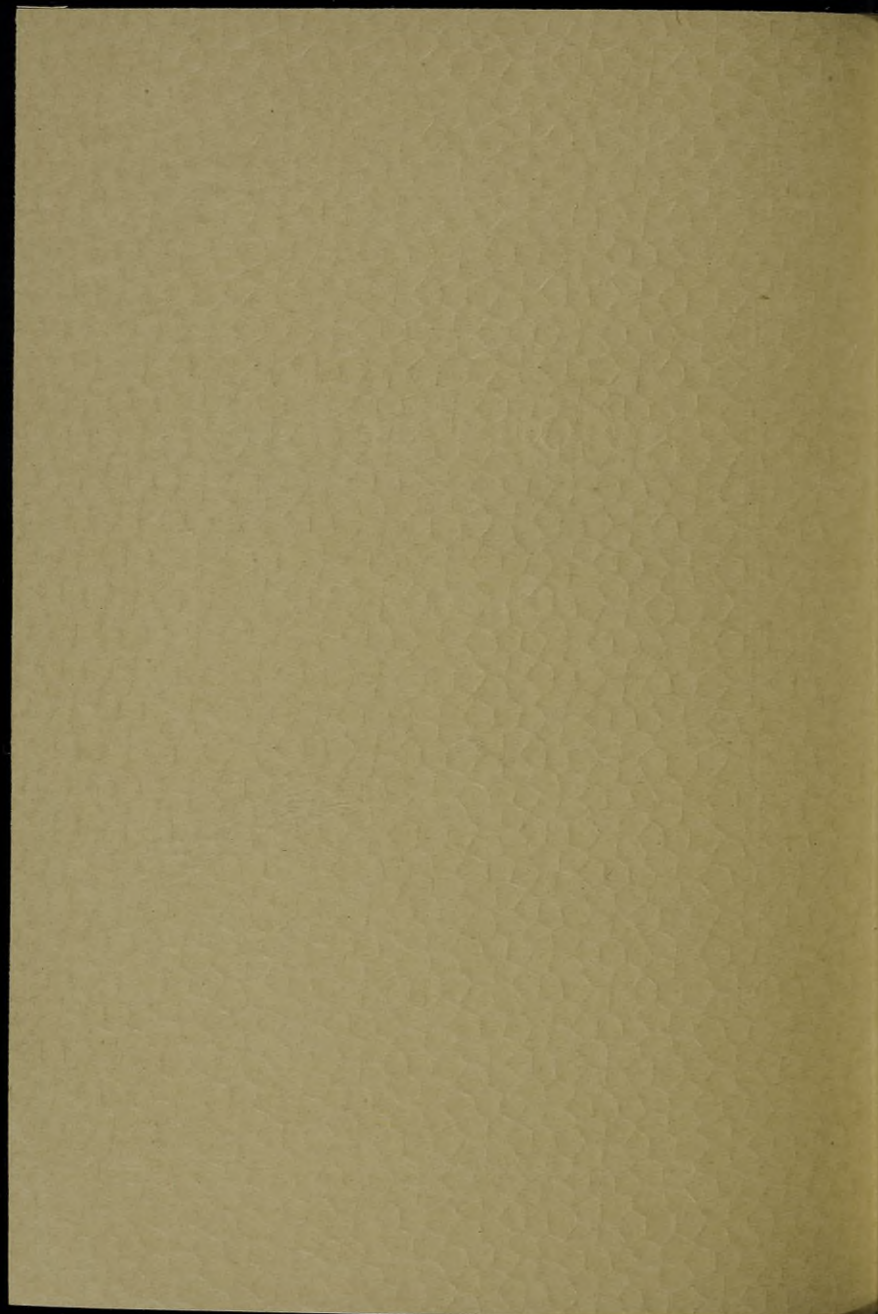
AF

A. P. J. *acnson*

UNIVERSITETS-
BIBLIOTEKET.
LUND.

I DISTRIBUTION HOS

J. F. RICHTERS BOKHANDEL
(MEDÉN & ÅKERBLOM) GÖTEBORG.

Afstonstämmning.

POETISKA FÖRSÖK

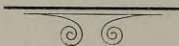
AF

A. P. *Jacenzon*

GÖTEBORG 1895.
JOHN KJELLMANS BOKTRYCKERI.

Skall jag en gång fri som tanken
Genomlefva evigheter,
Genomvandra rymder utan gräns,
Tillfredställd bland idealer,
Skåda, hvad jag nu ej anar,
Där ej sorg och saknad käns?

Frågor.

Säg mig lifvets ursprung!
Säg mig tingens början!
Säg, hvar fins det Eden,
Där ej frestaren mig nalkas?

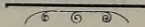
Hvarfrån lifvet stammar,
Hvarfrån tingen kommit,
Kan mig ingen säga,
Hvem jag frågar, hur jag anar.

Och det sälla Eden,
Dit ej frestarn nalkas —
Var det modersfammen,
Eller kanske blir det grafven?

Någon hörs dock säga:
"Gud är lifvets ursprung,
Gud är tingens början,
Eden finnes bortom grafven."

Mig en trånad griper
Att få honom skåda,
Som har funnits före början,
Och skall blifva efter slutet.

Och jag längtar till det Eden,
Som skall finnas bortom grafven.
Att få ro från all min trängtan,
Att nå målet för min längtan,

Skymningen.

I skogens tysta gömma,
Hur skönt att där få drömma
Och lyss till vindens sus,
Till källans sakta brus!

Få sitta uti kvällen
På mossans bädd på hällen
Och, skiljd från larm och strid,
Få hvila ut i frid.

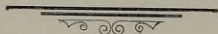
Och känna i sitt hjärta
En stilla längtans smärta
Vid trastens ljufva sång
Från furan smärt och lång.

* * *

Min blick den går så gärna
Från jorden upp mot skyn.
Till klarögd liten stjärna,
Som syns vid skogens bryn.

Är det en värld, som rullar
I rymdens vida rum?
Hvem bor uppå dess kullar,
Hvem ser dess böljors skum?

Är sällhet eller smärta
Väl mest bekanta där?
Och längtar något hjärta
Att få hvad det begär?

Natur och aning.

Vid morgonsolens klara sken
Hörs fogelsång från kvist och gren,
Käns doft så skön från hägg och lind,
Och vinden smeker ömt min kind.

* * *

Vindens sus i furuskog
Stundom mig med undran slog;
Vindens kraft sig ofta tett,
Men vinden själf jag aldrig sett.

Rosens doft jag känt så skön,
Där jag gått i park så grön.
Rosens fägring kan man se,
Men rosens doft kan ingen se.

Harpoklang jag ju har hört,
Veka toner hjärtat rört;

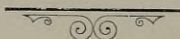
Harposträngar sett jag har,
Men harpoton ej skådad var.

Ljusets strålar har jag sett:
Visa, hvad i mökret skett;
Millioner strålar se man kan,
Men fånga strålar ingen kan.

* * *

Och tanken gör på en sekund
I rymden en oändlig rund;
Ej gräns ej hinder vet den af;
Han liknar den som tanken gaf.

Och aningen vet intet visst,
Och känslan sörjer, hvad hon mist,
Och hoppet gifver ständig tröst,
Ja ända in i lifvets höst.

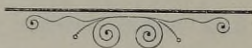
Solen.

Du sköna sol, som med strålen smekte
Min bruna kind, då som barn jag lekte,
Som smälter drifvan vid vinterns slut
Och lockar blommor ur jorden ut!

Om du ej blickade ned till gruset,
Då rådde mörker, allt var förfruset,
Då flög ej fjäril med vinge grann,
Då fans ej jag med en själ, som brann.

Du lyser lika för kung och slafvar,
På marmorvård och på glömdas grafvar,
På odlad teg med en skörd så rik,
På öde mo invid skogssköns vik.

Hvem vet den stunden då fram du blänkte
Ur evig natt och en morgon skänkte?
Hvem vet den dagen ditt öga ser,
För sista gången på jorden ner?

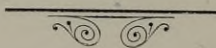
Månen.

Du vackra måne som blygsamt sänder
Din bleka strimma till jordens länder!
Hur mången afton jag skådat dig!
Har du en saga att tälja mig?

“Då aftonlugnet i Eden rådde,
Den första gången jag jorden nådde,
Jag såg, hur oskulden föll för svek,
Och därför ständigt jag blef så blek.”

“Jag ville draga mitt sken tillbaka,
Men kunde jorden ej helt försaka,
Och ännu ser jag på jordens rund
Så mycket, mycket i aftonstund.”

Du sorgsna öga i rymdens öken,
Som ler så mildt ofvan jordens töcken,
I blygsam saga du täljer mig,
Om synd och smärta på lifvets stig.

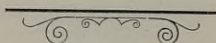
Stjärnorna.

I klara stjärnor, som ses i natten
Från höjden speglas i lugna vatten,
Hvad ären I? Ack jag undrar så;
Till eder gärna jag ville gå.

Det säges ju, att I ären världar,
Som simma fort uti rymdens fjärdar,
Hvem styrer eder i strandlöst haf,
Att I ej mötens och gån i kvaf.

Utaf så många hvem var den första?
Hvem är den minsta, hvem är den största?
Männ' flera födas och sändas ut?
Förvandlens I eller tagen slut?

Fins hos er hemvist för fria andar,
Där ej passionen, ej ondskan landar;
Där icke vantro, ej fördom rår,
Men glädje blommar i evig vår.

Sommarkvällen.

Skåda opp en sommarkväll
Emot stjärnors klara päll!

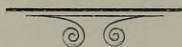
Hvarje stjärna som du ser
Blickar vänligt på dig ner.

Du ej annat vet och tror,
Om blott oskuld hos dig bor.

Men om ondt du tänkt och gjort
Tror du stjärnan märkt det fort.

Och du dignar under kval
Uti jordens skumma dal.

Se igen mot himlen opp,
Bed om kärlek, tro och hopp!

Vinternatten.

Hör, hur nordan hviner,
Se, hur månen skiner
Mellan vinterskyar
Från ett fjärran land!

Se, hur stjärnan blinkar,
Mig så vänligt vinkar
Ifrån jordens dalar
Upp till himlens strand!

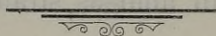
Men i stoftet fången
Jag blott höjer sången
Till de ljusa rymder,
Upp till stjärnors brand.

Till de sällas öar
Uti fridens sjöar,

Där blott glädjens böljor
Slå mot snövit sand.

Tror, att bortom döden,
Bortom jordens öden,
Goda andar räcka
Ut mot mig sin hand.

Att, från stoftet renad,
Jag må bli förenad
Med min drömda sällhet
Genom fridens band.

Den fattige gossens jul.

En gosse utan hem och vård,
Som vandrar ifrån gård till gård,

Så blyg och rädd han klappar på
Helst vid de låga stugor små.

Hans moder hvilar uti graf,
Och fader vet han ej utaf.

När vårens sol som skönast log,
Af hemlig sorg hans moder dog.

För honom blef den sommarn lång,
Han grät en tår så mången gång.

Där fram han gick på ödslig hed,
Blott änglar veta hvad han led.

Och under höstens blåst och regn
Han ägde intet hem och hägn.

Hans dräkt var nött, hans kind så blek,
O grymma ödens hårda lek!

Men ännu var ej leken slut
Och ännu han ej kämpat ut.

Snart snö i drifvor bredde sig
Utöfver gossens vandringsstig.

Men så kom julen glädjens fest,
Hvar skulle gossen nu bli gäst?

Och där det lyser många ljus,
Han vågar icke be om hus.

Men under stjärnprydd himlapäll
Han ensam går i helig kväll.

Då långt i fjärran lyser matt
Ett ensamt ljus i julenatt.

Den väg var lång hans sko var nött,
Han kände sig till slut så trött.

På bädd så hvit, vid enslig stig,
En stund han ville hvila sig.

På bädden hvit han sof så sött
Och glömde nu, att han var trött.

Nu drömmer han om julefröjd
Och känner sig så glad och nöjd.

Till rika bord i sal så ljus
Han bjudits in i gästfritt hus.

Han fick en dräkt så ren och skär;
Hvad han sig kände lycklig där!

Sin moder fick han återse,
Och glada barn, som vänligt le.

Af allas fröjd var hans dock störst;
Till bordet blef han bjuden först.

Då klockan ljöd till morgonbön,
Sof gossen än på hvita snön.

Vid morgon ljus man gossen fann:
Hans sköna dröm har blifvit sann.

Hans kind var kanske allt för blek,
Men nu var slut på ödets lek.

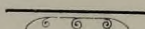
Hemkomsten.

Att komma hem från fjärran land
Och trycka mången älskad hand
Och återse sin barndomsdal,
Som hägrat jämt så ljus och sval,
Och intet sakna, intet mist,
En högtidstund det är helt visst.

Den fröjd är ren, den glädje stor,
Att återfinna far och mor,
Hvars glädjetårar säga mer
Än allt hvad stort på jorden sker,
Och glömma för en stund helt kort,
att ödet för en åter bort.

En annan gång fins intet kvar
Af det, som nu ens glädje var. —

En öde hed förbränd och kal
Är då den forna barndomsdal,
Dess åbor flytt från denna trakt
Och knappt en grafsten står som vakt.

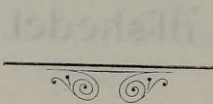
Afskedet.

Ifrån höga norden,
Ifrån fosterjorden
Skall du inom kort
För alltid fara bort.

Fast du lämnar norden,
Glöms ej fosterjorden,
Som båd' mor och far
Uti sitt sköte har.

Ja, i graf i norden
Uti fosterjorden,
Efter allt besvär
Så lungt man hvilat där!

Möts vi ej i Norden,
 Ej på hela jorden,
 Hoppet vill dock gärna tro:
 Vi mötas bortom grafvens bo.

Är du borta
 I den nordiska
 Skuggan av minnena
 Som alltid är borta

Är du borta
 I den nordiska
 Skuggan av minnena
 Som alltid är borta

Är du borta
 I den nordiska
 Skuggan av minnena
 Som alltid är borta

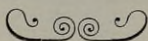
Sångaren.

Sångaren i sommarkvällen
Stiger upp på klippehällen,
Blickar öfver land och sjö
Och begynner toner strö.

Smekande hans harpa klingar,
Och hans själ får andevingar.
Jag var en utaf de få,
Som i kvällen hörde på.

Hur han sjöng om barndomsdalar,
Om hur moder ömt hugsvalar,
Om hur under lifvets lek
Ofta mötas sorg och svek.

Sjunger, att han tror, omsider
Efter lifvets hårda strider
Skall han, fri från stoftets band,
Slutligt nå sitt morgonland.

Idealet.

Liksom drifvan smälts af solen,
Tärs jag bort af längtans glöd.
Drifvan blir en bäck som flödar:
Jag vill sjunga till min död,
Det gör själen evigt ung,
Lifvets stig käns mindre tung.

Allt för djärf jag vill ej vara,
Vill ej sången bjuda ut.
Kanske någon likväl kommer
Och får höra den till slut,
Hvilken känner längtans kval,
Längtan till sitt ideal.

Kanske att min drömda tärna
Lyss till mig med välbehag,

Blek om kind, med klara ögon,
Som jag skådar natt och dag,
Och som uti snöhvit barm
Har en själ så ren och varm;

Som kan jordens fröjd försaka
För den frid i andan bor,
Men ändå som barnet leka,
Gärna godt om alla tror;
Tröstar den, af sorgen blek,
Gråter öfver brott och svek.

Uti vinden hörs hon hviska
Ömma ord i vårens kväll.
Hennes röst jag hör ur bäcken,
Hoppande från klippans håll.
Och i trastens ljufva sång
Hörs hon sjunga mången gång.

Hennes suck jag hör ur vågen,
Plaskande vid blommig strand,

Och från bergens trogna eko
Skälmskt hon härmar mig ibland.
Tusenfärjad dräkt hon bär;
Ty af blommor väfd den är.

Ljuft hon ler i morgonrodnån;
Solen själf är hennes bild.
Skön hon syns i purpurmolnet,
Vinkande så öm och mild.
O, att stoftet fångslar så,
Att jag henne ej kan nå!

Sommarnatten.

Milda västanvindar
Emot asp och lindar
Drogo öfver milslång sjö,
Att i kvällens skymning dö.

Solen sjönk vid randen
Ned i västerlanden,
Böljor slogo emot strand,
Tills de dogo efter hand.

Men där sol'n gått neder,
Ännu ut sig breder
Färgprakt skön, förutan namn
I oändlighetens famn.

Tyst var fågelsången,
Dagens strid förgången,

Natten, mild och allvarsam,
Stjärnbeprydd nu trädde fram.

Och från ensamheten
Hän mot evigheten
Tanken gick från värld till värld
För att söka livvets härd;

Att nå idealen
Och ej känna kvalen,
Genomsöktes hvarje rymd,
Tills min blick blef tåreskymd.

Men vid morgonljusning
Kom en sakta susning:
Sade mig, att än jag var
Uti jordens dalar kvar.

Bäcken.

I skogen flöt en bäck så klar;
Jag ville se, hvar källan var,

Jag ville se, hvar källan var,
Som sände ut en ström så klar,

I miniatyr helt vist ett haf,
Som friska flöden ständigt gaf.

Jag gick invid dess rena våg
Och lif och grönska där jag såg.

Båd' gran och fur och blommor små
Jag såg uppå dess stränder stå.

Han stundom tycktes hvila sig
Från munter lek på villsam stig.

Och då han återspeglar skönt
En vild natur i sommargrönt.

Då middagssolen klarast brann,
Jag såg hvar bäckens våg upprann.

Det var ej sjö, det var ej haf,
Som friska svallet ständigt gaf.

Det kom från bergens is och snö
Som löstes, att i tårar dö.

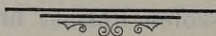
För sommarsolen ljuf och varm
Försmälte drifvans kalla barm.

* * *

Ett menskohjärta, hårdt och kallt
För kärleks sol väl ock försmalt.

Är själen höjd från jordens stoft,
Hon sänder ut sin blomsterdoft.

En ström så klar hon sänder ut,
Som flödar bortom lifvets slut.

Barnet, blomman och fjäril'n.

Litet barn till ängen sprang
Att vackra blommor plocka;
Litet barn till ängen sprang,
Att granna fjärlar locka.
Blommor plockades så lätt
Af en liten hand så nätt.

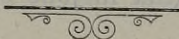
Fjäriln flög dock undan jämt,
For fladdrande till stranden,
Barnet följde efter jämt,
Med blommor uti handen.
Kom så ned till gulan sand
Vid den lilla insjöns strand.

Till en näckros nära land
Helt lätt sig fjäriln svingar.

Barnet har väl solbränd hand,
Men inga rosenvingar.
Näckros dock med fjäril på
Vore dubbel fångst att få.

Var nu barnet väl förglömdt
Af ängeln från det höga,
Då det icke följdes ömt
Af vaksamt modersöga?
Barnet föll i djupet ner. —
Är beslutadt allt som sker?

Barnet kom ej mer igen
Och modern söker, — gråter.
Huru ömt hon kallar än,
Ej mer det kommer åter. —
Fans dock slutligt nära land
Med en näckros i sin hand.

Vid ett barns graf.

(Sann händelse).

Då veckans mödor tagit slut
Och hvilodagen kommen var,
En moder med sitt barn gick ut;
En enkel krans hon också bar.
Ett annat barn som gömmts i graf,
Hon lilla kransen gaf.

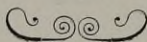
På grafven lades kransen ner,
En sorgens tår ur ögat bröt,
Att aldrig se sin älskling mer,
Hon därför sorgsna tåren göt.
Att döden tar hvad lifvet gaf,
Det visste nu hon af.

Det barn hon ännu ägde kvar,
Hon nästan hade glömt,

Tills kransen det från mullen tar
Och öfver grafven ropte ömt:
"Min syster, kom utur din graf
Och se hvad moder gaf!"

"Kom upp och se hvad här är grant,
Min smörgås ger jag dig!
Att du är död, det är ej sant,
I natt jag såg ju dig.
Följ med oss hem och stanna kvar,
Fast vackert här du har!"

Omutligt hård dock döden är;
Han släpper ej sitt rof.
Det hjälper ej, att man haft kär
Den, man en gång begrof.
Ej sorg, ej kärlek döden rör,
Ej barnabön han hör.

Pärnan.

Från ett dunkelt okänt land,
Slungad upp på tidens strand

Af en evighetens våg
Till vår jord, så arm och låg,

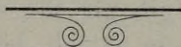
Kom en tärna, skön och ung,
Hit bland sorgens bleka ljung.

Ibland spillror möttes vi,
Se'n orkanen var förbi.

Men i själens djup hon bar
Dock en pärla, skön och klar.

Sköljd af pröfningarnas flod,
Var hon blifven en klenod.

Godhet, ömhet, kärlek var,
PärLAN dyr och underbar.

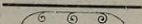

Rankan.

I lifvets trädgård växte opp
En ranka vek och späd.
Hon sökte stöd, men fann det ej
Bland parkens många träd.

Af tidens storm den rankan slets
Och klängde stundom fast
Vid falska stöd, som svigtade,
Och hennes hjärtrot brast.

Nu blöder hennes drufvors saft,
I förtid mognad ut.
Männ' tårars milda aftondagg
Uppfriskar den till slut?

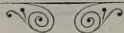

Hjärtats rosor.

Hjärtats rosor skönast dofta,
När om våren de slå ut,
Men det händer ju så ofta,
Att dess blomning snart tar slut.

Sorgens maskar ofta stinga
Rosens hjärtblad, och de dö.
Tadlets flygfän dit sig svinga
Och sitt gift på rosen strö.

Lycklig den, som kan bevara
Hjärtats ros från hatets tagg,
Och i tårars pärlor klara
Endast skådar fridens dagg.

Fantasi.

Aftonvinden
Smeker kinden,
Kysser skog och bölja sval.
Solen sänker
Sig och stänker
Guld utöfver berg och dal.

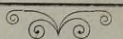
Jag vill sjunga
Sakta gunga
På min julle ut från land.
Öfver vågen,
Varm i hågen,
Styr jag till en älskad strand.

Jag vill styra
Till min dyra,
Trogna, sköna barndomsvän;

I den famnen
Där är hamnen,
Som ej stormen upprört än.

Tvänne klara
Stjärnor bara
Blicka mig till möte där;
Tvänne friska
Läppar hviska:
"Din i lif och död jag är!"

Och jag glädes,
Att tillstädes
Blott min goda Norna är,
Och hon säger,
Att jag äger
Högsta sällhet jorden bär.

Till en barndomsvän.

Kom bleka mö vid målarstrand
Och räck mig gladt din varma hand

Och låt oss vandra ut och se
Naturens skönhet mot oss le!

Och är blott själen frisk och sund,
Skönt syns då allt på jordens rund.

Då synes skönt båd' land och haf
Och lilla blomman på sin graf.

Följ med mig ut en vinterkväll,
Och vi gå upp till snöhöljdt fjäll:

En kväll då månen sänder ner
Sin fulla glans så långt man ser

Och lyser opp den rikdom all
Af diamanter och kristall.

Och hvarje träd i högtidsskrud
Syns likna just en hvitklädd brud

Med myrtenkrona i sitt hår,
Som färdig för sin brudgum står.

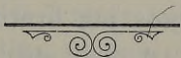
Men kommer så en sakta vind
Och kyler af min varma kind,

Då är det skönt att uppvärmd bli
Af ögon två med flamma i.

Och träffas vi en annan gång,
Då vinterns kväll är mörk och lång

Vid hemmets lugna, trefna härd
Vi tala om vår månskensfärd.

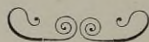
Och stämma möte nästa gång
På blommig äng vid fogelsång.

Vid afskedet.

Barndomsvän, som fjärran far,
Tag den ros jag brutit har!
Solen kysst dess späda knopp.
Genast slog han blicken opp,
Och han gladdes åt att se
Hela världen mot sig le.

Kanske att du äfven ler,
När min enkla gärd du ser.
Kanske och en stilla tår
Från ditt milda öga går.
Den på rosen falla må;
Skönare hon doftar då.

Funnet och försöunnet.

En gång jag i världen funnit
Mö, som mildt i tårar log.
Våra själar lika brunnit,
Och af fröjd mitt hjärta slog.

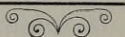
O, jag mins den första gången,
Då jag hennes ögon såg!
Och jag blef för evigt fången
Af den glans, som däri låg.

Och jag mins, hur själen lyste
Genom blicken mild och klar.
Och jag mins, hur glatt hon myste,
Då jag fram en diktkrans bar.

Ögats glans och kindens fägring,
Nu de äro stoft och mull.

Jordisk fröjd är blott en hägring;
Jorden är af sorger full.

Hvad är då, som evigt varar,
När så mycket skall förgå?
Skuldfri själ ur ögat svarar:
"Jag och kärlek himlen nå."

Sångaren från ödemarken.

Hans barndom var så föga glad,
Då ofta han om brödet bad:
Han därför blef så blek om kind,
Förkyld af lifvets morgonvind.

Bland glada barn han aldrig lekt,
Och ingen honom vänligt smekt.
Af sådan lott, af sådan vård
Han kunnat blifva mycket hård.

Fast sinnet blef af längtan sjukt,
Dock hjärtat blef så varmt, så mjukt.
Han ville lindra allas nöd,
Han ville blifva armans stöd.

Men guld han egde ej att ge;
Ty han var lika arm som de.
Ett vänligt ord, en känslans tår,
Det är det enda han förmår.

När hyddan honom blef för trång,
Han ville söka luft i sång
Och uti något hjärtas värld
En blomma planta på sin färd.

Som han går fram i tidens dal,
Där luften känns allt mera sval,
Så söker han ett hjärta nå,
Ett hjärta som mot hans kan slå.

En gång han såg en blick så ren,
Som lyste med ett sällsamt sken.
Men just som flamman klarast brann,
I dyster midnatt hon försvann.

Se'n blef så mörkt, se'n blef så tungt,
Men slutligt vardt hans hjärta lugnt.
Sen jordisk lust var slocknad ut,
Gaf himlen honom frid till slut.

Ungdomsbruden.

Nog mins jag än
Min barndomsvän,
Min första kärlek,
Min drömda brud;
Min drömda brud,
Min första kärlek,
Min barndomsvän,
Nog mins jag den.

Så gladt vi lekt,
Hvarandra smekt
På gröna ängar
Bland blommors doft.
Bland blommors doft
På gröna ängar

Hvarann' vi smekt,
Och gladt vi lekt!

I skymningsstund,
I grönan lund,
Då ingen såg oss,
Hur mången kyss!
Hur mången kyss,
Då ingen såg oss,
I grönan lund,
I skymningsstund.

Så skön och klar
Vår himmel var
I ungdomsdagar,
I sorglös tid;
I sorglös tid
I ungdomsdagar
Vår himmel var
Så skön och klar.

Som vårens ros
Snart fly sin kos

De ungdomsfröjder,
Den sälla tid.
Den sälla tid,
De ungdomsfröjder
Snart fly sin kos,
Likt vårens ros.

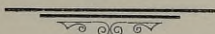
Min sköna brud
I snöhvit skrud
För alltid gömdes
I grafvens bo.
I grafvens bo
För alltid gömdes
I snöhvit skrud,
Min sköna brud.

* * *

Hvad tårar sedan runnit
Uppå den käras mull!
Jag sången sedan funnit;
Den blir dock vemodsfull.

Den liksom läker såren,
Och fridens andar le;
Den liksom hämmar tåren,
Att himlen jag kan se.

Lyngan

Är det som jag ser
I ditt öga en värld
Som jag aldrig har sett
Förut i mitt liv

Jag vet inte vad jag är
För att jag ser dig
Men jag vet att jag
Är lycklig när jag är

Med dig i min närhet
Är jag som en blomman
Som väntar på att bli
Öppnad av din hand

Längtan.

Hvart skall mig längtan föra,
Se'n störd blef hjärtats ro?
O, kunde jag blott finna
Min flydda barndomstro!

Jag söker jämt och söker
Få läkta hjärtats sår,
Som blöda och förblöda
Så rikt som ögats tår.

Fast här i stoftet fången,
Min själ dock höjer sig
Till högre, ljusa rymder
På tankens nötta stig.

Men ofta jag mig glömmer
I jordens dalar kvar
Och tror att sällhet finnes,
Som jorden dock ej har.

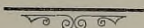
På olika platser.

På det stora stilla hafvet
Har mig hotat böljors svall,
Och mitt skepp det blef begrafve
Mellan klippor och korall.

På de många sällskaps-öar
Jag nog sällskap haft ibland.
Värre än de vreda sjöar
Var de kanibalers land.

Uppå guldets kust den sköna
Arm och fattig har jag gått,
Hört de vreda åskor döna —
Glad, dess viggas mig ej nått.

Och på "goda hoppets" udde
Har jag landat mången gång,
Fått en sten till hufvudkudde
Och fått utstå nöd och tvång.

Mitt barndomshem.

Min barndomsdal, jag mins dig nog
I ödemark och furuskog!

En liten äng med asp och björk,
Med ram omkring af furan mörk.

Hvar tufva i den gröna äng
Jag mins liksom en blomstersäng!

En stig helt smal i lid så brant,
Som ledde dit, jag minnes grant.

En stuga låg med torftak på,
Där var mitt hem med syskon små.

I köld och hunger mången kväll
Jag somnat in i detta tjäll.

Min klocka och mitt timglas var
Den sköna sol och stjärnan klar.

Mitt juleljus i helig kväll
Var furans eld på spiselns häll.

Men vinterns snö på ljung och gren,
Den var så vit, den var så ren.

Och fågelsånger ljödo fullt
I skog och mark, i myr och hult.

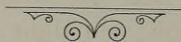
Jag blef så vek i vårens kväll,
Då trastens stämma hördes gäll.

Jag var så glad vid vårens sol,
Då bäcken flöt och göken gol.

Hvad där jag led, jag nästan glömt,
Hvar ljuspunkt har jag troget gömt.

Och ännu efter många år
Jag längtar dit till sol och vår,

Till furuskog och fågelsång,
Till drifva hvit och bäckens språng.

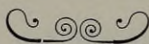
Gallvik.

Jag vet en sjö, jag vet en vik,
För mig så kär och minnesrik.
Vid denna vik, vid denna sjö
Jag ville lefva, ville dö.

Är hjärtat sjukt och kallt och armt,
Följ med mig dit, så blir det varmt.
Begärens flod ej strömmar där:
Natur af konst ej stympad är.

Där är så skönt ett fridens land,
Där vågen slår mot gullvit sand,
Och gran och fur vid bölja blå
Som hedersvakt för friden stå.

En tid bortåt för hvarje år
Jag skyndat dit i solig vår
Att lyss till böljans sakta psalm,
Att svalka få i lifvets kvalm.

Leängtan till grafven.

När skall mitt kvalda hjärta
I grafven finna ro?
När får från sorg och smärta
Jag trygg i kullen bo?

En gång dock blir den sista,
Då anden känner kval.
En gång skall hjärtat brista,
Och känslans glöd bli sval.

En gång skall pulsen stanna
Och ögat blifva matt.
Ej mer med brännhet panna
Jag vakar någon natt.

En gång går sista färden
Till grafvens fristad ut,
Jag glöms, och glömd är världen,
Och allt mitt kval är slut.

På grafven se'n må trona
En fura, plantad där.
Om stormen den får skona,
Jag himlen tacksam är.

De två.

I.

Stängda från ett jordiskt Eden,
Utanför dess mur vi gå,
Från den törnbeströdda heden
Till dess blomsterpark vi trå.
Genom gallret dock vi se
Edens fröjder mot oss le.

Hårt fast dunkelt band mig binder,
Uti frihet vandrar du.
Likväl är det samma hinder,
Oss från Eden skiljer nu.
Skall en fröjd oss unnas än,
Måste vi ju stjäla den.

Gåtfullt hårda, bittra öden! —
Hvar är han oss lifvet gaf?

Är vårt sista hopp väl döden
Och vårt sista mål en graf?
Skall vår varma kärlek dö,
Liksom vindar löf kringströ?

O, så gärna dock vi hoppas,
Hoppas på en bättre tid!
Liksom våren ständigt knoppas,
Vänta vi på slutlig frid,
Att se'n vintern tagit slut,
Skall vår kärleks blom slå ut.

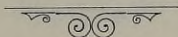
II.

Jag vill söka glömskans bölja,
Bada i dess dunkla flod,
Bort de mörka minnen skölja,
Minnas blott att du är god.

Minnas blott de korta stunder,
Då jag hvila får hos dig,
Då i lifvets myrtenlunder
Du en stund vill lyss till mig.

Vemodsfullt min lyra klingar;
Sången dock från hjärtat går,
Glad, då du som hyllning bringar
Mig din känslas varma tår.

Tiden flyr, vårt öde nalkas;
Må'n hvarann vi äga få,
För att brinna, för att svalkas,
Medan lifvets dar förgå.

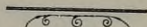
III.

Till dig, min bleka lilja,
Jag ofta ville gå.
Oss dunkla öden skilja —
Till själen ett ändå.

Då slut är jordens strider,
Och anden blifver fri,
Då gry de sälla tider,
Ej mer då skiljas vi.

Vår kärleks illusioner
Sin himmel nog skall nå;
I eviga äoner
Vår bröllopsfest skall stå.

Det Eden då vi finna,
Hvarom vi drömde här;
Ty näktarfloder rinna
I gröna dalar där.

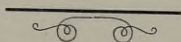

Vid olika ålder.

Att vara ett och tjugo år
Är att stå i lifvets vår.
Men tiden dyr
Hastigt flyr.
Akta hjärtats oskuld; den
Ej ens med tårar köps igen!

Att vara två och fyrty år,
Dä på lifvets höjd man står.
På denna höjd
Var blott nöjd,
Och i världens larm och strid
Det goda gör och gläds därvid.

När man är tre och sexti år,
Endast höst då förestår.
En blomma än
Finns igen:
Hvit hon är och kallas frid
Och doftar än i vintertid.

Grafven.

På jorden är blott sorg och strid,
I grafven där är stilla frid,
Men dock med sorg du grafven ser,
Och vill ej sänkas ner.

O, grönklädd jord, som syns så skön,
Hvad ger du hvarje lif till lön
För all dess möda sorg och strid?
Jo, grafvens stilla frid.

Ar grafven hela lifvets slut?
Skall ingen gå ur grafven ut
Och säga efter seklers lopp,
Att ännu finnes hopp?

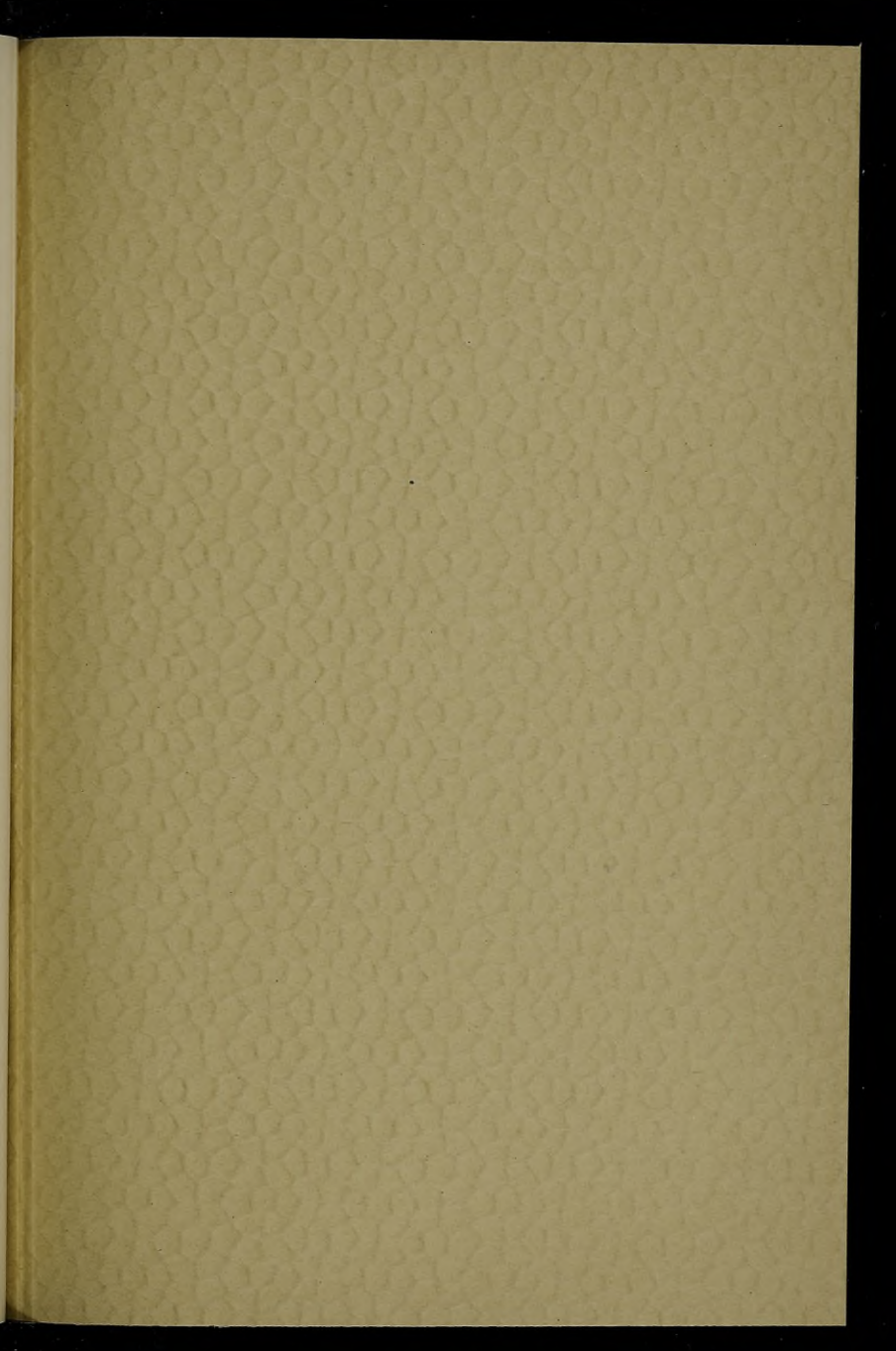
Att ännu finnes hopp om lif,
 Ett lif förutan sorg och kif,
 Att där bortom materiens värld
 Är lifvets rätta härd?

Att grafven ondskan blott förstör,
 Att sorg och nöd i grafven dör,
 Men godhet lönas tusenfaldt,
 Och kärlek famnar allt.

Rättelse.

Sid. 33 rad. 3 uppfir. står Tusenfärdad, läs Tusenfärgad.
 „ 64 „ 3 „ „ begrafve läs begrafvet.

—
Pris: 1 Krona.
—

UNIVERSITETSBIBLIOTEKET, LUND

15000

401023586